

کمیته ملی المپیک و مشکل بودجه؟!



در حالیکه وزارت ورزش و جوانان تاکنون یک سوم بودجه فدراسیون‌ها را به گفته آقازاده سرپرست معاونت توسعه مالی و منابع انسانی وزارت ورزش و جوانان پرداخته است.

اما کمیته ملی المپیک هنوز هیچگونه پرداختی به فدراسیون‌ها نداشته است. این در حالی است که یک رویداد مهم یعنی مسابقات همبستگی کشورهای اسلامی در باکو با حضور ۲۸۰۰ اعزامی پشت سر گذاشتیم و مسابقات داخل سالن و ورزشی تر کمستان را تا حدود دو ماه دیگر با حضور ۴۰۰ نفر پیش رو داریم و از این جهت پرداختی‌ها از سوی کمیته ملی المپیک به فدراسیون‌ها بسیار اهمیت پیدا می‌کند.

در سال گذشته بودجه کمیته ملی المپیک ۳۵ میلیارد تومان بوده که از این مبلغ ۲۵ میلیارد تومان پرداخت شده و سهم کمیته پارالمپیک ۱۰ میلیارد بوده است. گفته می‌شود بودجه سال جاری کمیته المپیک ۲۵ میلیارد است که در این میان بودجه پارالمپیک ۱۱ میلیارد از این مبلغ خواهد بود به شرط اینکه همه بودجه تمام و کمال پرداخت شود و مثل پارسال حدود ۳۰ درصد از آن کم نشود!

بودجه برای کمیته المپیک در دور دیف اصلی و فرعی تعریف شده که بودجه اصل حقوق کارکنان، مزایا، هزینه‌های آب و برق و... و هزینه فرعی مربوط به فدراسیون‌هاست.

در هر حال از آنجا که در راه آماده‌سازی تیم‌های ملی و اردوهای آنان بیش از هزار گانی کمیته ملی المپیک تعیین کننده است می‌طلبیدن مشکل به زودی بر طرف شود بخصوص که ظاهر آدر راستای اختصاص بودجه اعلام شده برای کمیته المپیک، مسئولین این کمیته باید تلاش و رایزنی کنند و کاری از دست هیچ کس دیگری بر نمی‌آید!

حداقلهایی برای رسیدن به المپیک در شیرجه!



سر مربی تیم ملی شیرجه کشورمان امیدهای فراوانی به کسب مدال‌های متعدد از مسابقات شیرجه رده‌های سنی که در ازبکستان برگزار خواهد شد، دارد. رضا خبیری نژاد با اعتماد کامل به شیرجه‌روها می‌گوید: «در رقابت‌های ازبکستان مقرر شد تا در رده‌های ۱۲ تا ۱۳ سال، ۱۴ تا ۱۵ سال، ۱۶ تا ۱۷ سال و بالای ۱۸ سال در شیرجه شرکت کنیم که به همین جهت تا دو هفته دیگر مسابقات انتخابی تیم ملی شیرجه این رده‌های سنی تا چند روز دیگر آغاز می‌شود.

خبیری نژاد قاطعانه از موفقیت‌های شیرجه‌روها در مسابقات پیش‌رو می‌گوید و دلیل آن نیز کسب مدال‌های متعدد در دوره‌های گذشته این مسابقات عنوان می‌کند که امیدواری‌های قوی به کسب مدال‌های متعدد در مسابقات ازبکستان خواهد داد.

اما در طول سال شیرجه‌روهای کشورهای مختلف در بیش از ۲۰ مسابقه بین‌المللی شرکت می‌کنند. اما سهم شیرجه‌روهای ما چقدر است؟ خبیری نژاد می‌گوید: «در طول سال حدود ۳۰ مسابقه و تورنمنت بین‌المللی برگزار می‌شود که کشورها دائماً در حال شرکت در این مسابقات هستند و اگر شیرجه‌روهای ایران در طول سال بتوانند حداقل در چهار یا پنج دوره این مسابقات شرکت کنند این رشته شکوفای شده و می‌شود از آن در بازی‌های آسیایی و المپیک توقع داشت. اینکه در طول سال به یک یا دو مسابقه دل خوش کنیم کمک چندانی به پیشرفت نمی‌کند.» از تمام صحبت‌های خبیری نژاد به نکته آخر بیشتر جلب نظر می‌کند آنجا که می‌گوید با چهار یا پنج مسابقه در طول سال حتی می‌توانیم برای المپیک هم توقع داشته باشیم! واقعاً اینطور است؟ یعنی مثلاً با حضور یک چهارم مسابقاتی که سایر کشور هم به طور طبیعی در

طول سال در آن شرکت می‌کنند، می‌توان به سطوحی چون المپیک فکر کرد؟ اگر این گونه است پس به واقع در حق شیرجه جفامی شود! به هر حال وقتی سر مربی شیرجه‌روها با چنین اعتماد به نفسی در این زمینه صحبت می‌کند چرا نباید بیشتر این حداقل‌ها آماده شود؟!

آب‌پاکی وزارت ورزشی‌ها روی دست منتقدان تکواندو!

تکواندو علی‌رغم تمام منتقدانی که دارد و انتقادات ریز و درشتی که از سوی بسیاری کارشناسان به آن وارد شد از نظر وزارت ورزش عملکرد مطلوبی داشته است.

محمدرضا داورزنی معاونت ورزش قهرمانی وزارت ورزش این موضوع را در جریان جلسه با کمیسیون فرهنگی مجلس عنوان کرد تا تأکید موقدی باشد بر بی‌اهمیت فرض شدن تمام انتقاداتی که بر تکواندو طی حدود یک سال گذشته وارد بوده است. قاعدتاً وقتی مسئولی از وزارت ورزش در جمع جمعی از نمایندگان تأثیرگذار در امور ورزش چنین اظهار نظری می‌کند عملاً قصد دارد آب‌پاکی را روی دست منتقدان تکواندو حال با هر دیدگاه منصفانه یا غیر منصفانه بریزد و اعلام کند که روند حرکتی تکواندو درست است و حق با منتقدان نیست هر چند که دلایلی داشته باشند!

در هر حال چنین اظهار نظری از سوی معاون ورزش قهرمانی وزارت ورزش در جمع نمایندگان مجلس شورای اسلامی و همچنین تأکید دکتر سلطانی فر وزیر ورزش و جوانان مبنی بر عدم وجود تغییر در رأس تکواندو در مجمع انتخاباتی ژیمناستیک قاعدتاً مفهوم دیگری نمی‌تواند داشته باشد به جز آنچه در سطور بالا آمد حال باید منتظر ماند و دید منتقدان تکواندو حتی آنانی که از جنس تکواندو آن هم در بالاترین سطوح بوده‌اند، قرار است به انتقادهای خود ادامه داده و کوتاه نیایند یا اینکه چون فکر می‌کنند انتقادات اثری نخواهد داشت دست از آن بر می‌دارند.

